

Je to napínavý příběh. Velký zlom pro jednoho člověka. Rádi čteme a rádi slýcháme o takových hlubokých zvratech v lidském životě. Kdyby byly tenkrát vycházely bulvární noviny, jistě by se v nich o Pavlovi psalo hned na titulní stránce hned vedle zpráv o svatbách, rozchodech a úmrtích. Byl to převratný životní okamžik. Damašská událost měla zásadní vliv na Pavla. A zdaleka nejen na něj.

Sestry a bratři, k datu 25. ledna (čili k dnešnímu datu) kdysi v dávných dobách přiřadili křesťané svátek nazvaný svátek obrácení apoštola Pavla. Chtěli si připomínat, jak jedna změna v lidském životě může poznamenat ostatní lidi, ba dokonce celé národy a země. Památku navíc tehdejší křesťané pro sebe osobně považovali za svátek. Bylo co oslavovat. Neboť – a já vím, že to bude znít nabubřele, nicméně nelze jinak –, neboť před Damaškem se rozhodovalo o jejich víře i víře budoucích generací a tudíž do značné míry také o naší víře. Z pronásledovatele křesťanství se stal jeho zastánce. Díky Pavlovu úsilí se evangelium rozšířilo z Asie do Evropy. Díky jeho vytrvalým cestám a zaníceným kázáním se napřed vytvořily hloučky nadšenců, kteří četli židovskou Bibli a hovořili o Ježíšovi, jak všem lidem nabídl přístup k onomu slavnému, biblickému Bohu. Hloučky se později rozrostly do sborů a ze sborů vzniká křesťanská církev. V jejich základech spočívá i ono zvláštní Pavlovo setkání s Kristem u Damašku. Obrácení apoštola Pavla. Velký svátek pro církev, velký svátek pro nás. Vždyť kde bychom byli bez Pavla...?

Pavel je názornou ukázkou, že se lidský život může změnit. Může nabrat úplně jiný směr. Od výbojnosti k pokoře. Od násilí k šíření pokoje. Od tvrdosti k velkorysosti. Jiný směr, jiné životní hodnoty – zkrátka přehodnocení, obrácení. Dokonce na toto téma vzniklo jedno známé úsloví „stát se z Šavla Pavlem“. Změna jména jakoby měla podtrhnout změnu života dotyčného hrdiny. Šavel je starší podoba jména Saul. Ve výsledku se nám pak v češtině pěkně rýmuje: přerodit se z Šavla na Pavla. Avšak tahle veršovanka není přesná. Pavel není pozdější jméno apoštolovo. Již od narození, jak bylo tenkrát zvykem, nosil dvě jména – Saul Pavel. Paulos neboli Pavel bylo moderní řecké jméno, běžné v tehdejší římské společnosti. Naproti tomu hebrejské jméno Saul/Šaúl odkazovalo k národní příslušnosti. Hlásalo, že jeho nositel patří ke starobylé a úctyhodné židovské kultuře. V knize Skutků apoštolských se setkáváme napřed se Saulem, poněvadž se pohybuje převážně v židovském prostředí. Putoval po synagogách a měl v nich odhalovat křesťany, jakési ideologické diverzanty, kteří svým učebním narušovali poklidný a zaběhaný náboženský provoz. Ani po svém obrácení však Saul své dosavadní jméno neztrácí. Až postupem času jeho druhé jméno nabývá na významu, čím víc

působil v pohanském prostředí. Mezi řecky mluvící-m obyvatelstvem apoštol vystupuje pod jménem Paulos/Pavel, poněvadž řecké jméno tam bylo bližší. Apoštolovými slovy: **Židům jsem byl židem, abych získal židy. Těm bez zákona, byl jsem bez zákona, abych je získal. Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé.**
(1K 9)

U Damašku se stala veliká změna. Sám Pavel na ni opakovaně vzpomíná. Vzpomíná, jak velice byl horlivý, jak se snažil dodržovat všechna přikázání z Mojžíšova zákona, jak celý svůj život nasadil pro čistotu židovské víry a větší slávu Tóry. Ano, musíme Pavlovi přiznat, že již před svým obrácením byl velice zbožný a vzdělaný. Věřil v jediného Boha Hospodina, jistě znal dobře starozákonní Bibli. Nejspíš se také modlil mnohem více nežli my. Pavel nebyl žádný tupý tajemník, který si na křesťanech vybíjí nenávist a ukájí své mocenské choutky. Jemu skutečně šlo o Pána Boha a jeho dobré jméno ve světě. Akorát měl příliš jasné představy. Byl sešněrován tradicí, byl upjatý ve výrazech víry. Ale zároveň byl Pavel otevřený. Možná cestou do Damašku přemítal, pročpak jsou křesťané tak houževnatí. Proč se nenechají odradit protivenstvími? Proč se radují? Proč se stále vracejí k prorokům a k Mojžíšovi? Že by ve svatých knihách našli něco, co jemu, Saulovi, uniklo? Že by jim ten Ježíš prozradil cosi, co dává radost a naději?

Napříč staletími nevidíme do Saulova nitra. Neviděli bychom do něj však ani kdybychom stáli přímo vedle něj. Každopádně, když se kolem náhle rozzáří světlo, Saul vnímá. Úžasem padá na zem a slyší hlas. Ten hlas mu klade otázku.

Saule, Saule, proč mne pronásleduješ? (4) A zde začíná

Saulovo obrácení. Saul otázku nepřejde mlčením. Zabývá se výzvou, zkoumá, kdo je onen tajemný tazatel. Saul rozhodně nejel do Damašku jako nějaký zbedněnec, nepřístupný jakémukoliv oslovení. Nechal se oslovit, nechal se zastavit na své cestě. On, znalec propracovaného náboženského systému, se nechal překvapit.

Pane, kdo jsi?

(5)
Ptá se udiveně. Myslel si, že má Boha přečteného, nyní však prožívá něco, čemu nerozumí. Ten tam je naučený svět, chvějí se staré pravdy o člověku. Saul se setkává s životem v plné síle. A je jím uchvácen. Vzkříšený Kristus se mu dává poznat a ukazuje mu nový směr.

Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat.

(6)

Hlas umlká, Saul leží na zemi v prachu. Co bylo nutné povědět, zaznělo. A co Saul – obrátil se již nebo neobrátil? Obvykle si myslíme, že se památné obrácení celé událo na cestě do Damašku. Jenže tam se uskutečnil jenom první krok. Přímo Kristus Saula vybízí, aby vstal a šel až do města. Tam se doví více, tam se jeho obrácení završí. V Pavlově případě je cesta k víře postupným procesem. Dobře si pamatuji na několik evangelizačních shromáždění, kde kazatel poutavě promluvil nevěřícím lidem do duše, přesvědčil je o správnosti Bible a přiměl je odevzdat v modlitbě svůj život Ježíši. Přihlížející křesťané jásali. „Haleluja, další spasený člověk. Obrácení, znovuzrození se zde děje před našimi zraky. Haleluja.“ A pak se už o takto vnitřně zasaženého člověka nikdo příliš nestaral. Na Saulově případu se ukazuje, že obrácení nebývá otázkou několika minut. Saul sice uslyšel Krista, ale ještě stále je sražen k zemi. I zrak mu vypověděl službu. On v tuto zlomovou chvíli potřebuje pomoc.

Museli ho vzít za ruce a dovést do Damašku. Po tři dny neviděl, nic nejedl a nepil.

(9)

Jistě si přejeme, aby lidé v našem okolí přijali Krista. Rozhodně netvrdím, že jejich obrácení musí být tak dramatické jako Pavlovo. Zcela určitě však budou potřebovat naši pomoc. Možná o ně budeme mít i velkou starost. Možná je budeme muset oslovit i přes určité rozpaky, které v sobě chováme. Totéž prožíval Ananiáš.

Pán mu řekl: „Jdi hned a vyhledej

Saula z Tarsu!“

(11) Ananiáš má jít za

Saulem, kterého se obává. Namítá tedy:

„Pane, mnoho lidí mi vyprávělo o tom člověku, kolik zla způsobil bratřím v Jeruzalémě.“

(13)

Ananiáš má být vstřícný víc, než by si přál. Má se nabídnout, má se otevřít. Doprovázet na cestě víry znamená vystavit se bližnímu a být zranitelným, nabídnout důvěru, která snadno může být ohrožena a zklamána. Jsme na to připraveni?

Nakonec Saul Ananiáše vyslechne, přijme jeho pomoc, nechá si vysvětlit Ježíšovy záměry a dá se pokřtít. Teprve až zde končí příběh Saulova obrácení. Ze Šavla se nestal náraz Pavel. Saul zůstává dál Saulem a Pavel je pořád jeho druhým jménem. Stejný člověk, stejně zdravý či nemocný, má stejnou postavu, stejnou povahu. Akorát jeho náhled na svět se změnil. Pořád je horlivý a zbožný Saul Pavel z Tarsu. Nyní ovšem ví, že si za svou horlivost nic nekoupí. Nepotřebuje si odškrtnout splněné požadavky zákona, aby si ho Bůh oblíbil. Teď už díky Kristu ví, že Bůh otvírá své království lidem nezasloužilým a zve do něj všechny, který se život nepovedl.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Čtvrtek, 26 Únor 2009 12:38 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:01

Sestry a bratři, říkal jsem v úvodu, že již pradávno církev zařadila vzpomínku na obrácení apoštola Pavla mezi sváteční dny. Nejen kvůli oné převratné události. Pavlovo obrácení je povzbuzením pro nás. Lidský život se může změnit. Pavel byl horlivý odpůrce křesťanství, přesto se stal křesťanem. V téhle proměně je příslib i pro další lidi, kteří Krista nepřijali. Proměna je možná. Lidé jsou oslovitelní. Kdo se jen trochu zajímá o život, kdo jen trochu chce svou životní pout konat spravedlivě, ten je otevřený pro Boha. Jsem přesvědčen, že Boží Duch zná onu skulinku, ví o pootevřených srdcích a žádá o vstup. Mějme tuto naději, že i naše blízké potká na jejich cestách vzkříšený Kristus a oni poznají život, který nabízí. Změna v člověku je možná. Neboť proto slavíme svátek Pavlova obrácení – i zapřisáhlý nepřítel a odmítač křesťanství uznal Ježíše a zaradoval se z evangelia. Proč by tedy totéž nemohlo potkat ty, na nichž nám záleží? Amen.

Matouš 19,27-30 *86,1-3; 648; 193; 248* *Izajáš 52,7-9*

Kázání na svátek obrácení apoštola Pavla, v neděli 25.1.2009.